

ถ่ายภาษาอังกฤษ ลพบุรี อุบลราชธานี จำปาสัก

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ศศ.บ. จัดถ่าย
ภาษาอังกฤษ วิชาการ สำหรับนักศึกษา
วิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 ระหว่างวันที่
26-29 กุมภาพันธ์ 2551 วัดอุประสงฆ์หลัก
คือเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษแบบเข้ม
ให้กับนักศึกษา ที่จริงแล้วเราจัดถ่าย
ภาษาอังกฤษวิชาการแบบเข้มให้กับนักศึกษา
เป็นประจำปีละ 2 ครั้ง แต่ครั้ง
นี้น่าสนใจ และอยากเล่าให้ท่าน
ฟัง เพราะเป็นค่ายต่างประเทศ
และมีการเดินทางหลากหลาย
รูปแบบ ลองตามเรามาสิครับ
เราออกเดินทางจาก

ลพบุรี
ด้วยรถ
ของ
มหาวิทยาลัย
สมาชิก
ประกอบ
ด้วย

อาจารย์ 5 ท่าน นักศึกษา 30 คน ล้อหมุนเวลา
8.00 น. ตามกำหนดการ ผ่านจังหวัดสระบุรี
นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ปลายทางวัน
แรกคือ อุบลราชธานี เราถึงอุบลเวลา 15.30
น. รีบตรงไปที่สำนักงานจังหวัด ซึ่งตั้งอยู่ที่
ศาลากลางจังหวัดเพื่อรับบัตรผ่านแดน
ชั่วคราว การทำบัตรผ่านแดนชั่วคราวต้องใช้
เอกสารคือ รูปถ่าย 1-2 นิ้ว 3 รูป สำเนาบัตร
ประจำตัวประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน
พร้อมค่าธรรมเนียม 40 บาท ยื่นหลักฐาน

ดังกล่าวพร้อมกรอกแบบฟอร์ม จะใช้
ประมาณ 1-2 ชั่วโมง ก็จะได้รับบัตรผ่านแดน
ดังกล่าว แต่ถ้าบังเอิญเจ้าหน้าที่ที่จะเซ็น
อนุญาตไม่อยู่ คิดประชุม ก็อาจจะต้องรออีก
หลายชั่วโมง แต่เนื่องจากเรามีการวางแผน
ล่วงหน้าเป็นอย่างดี จึงได้ส่งหลักฐานเอกสาร
ต่างๆล่วงหน้ามาทางไปรษณีย์ ดังนั้น พอ

มาถึง
งเรา
จึง
สาม
ารถ
ติดต์
อรับ
บัตร
ผ่าน

แดนได้ทันที อ้อลืมบอก ถ้าท่านมี
หนังสือเดินทาง (passport) ท่านไม่
จำเป็นต้องทำบัตรผ่านแดนชั่วคราว
จากนั้นเราไปยังสถานีขนส่ง จ.
อุบลราชธานี เพื่อจองตั๋วรถโดยสาร

ระหว่างประเทศ สายอุบล-ปากเซ สำหรับ
การเดินทางในวันพรุ่งนี้ ทุกอย่างเรียบร้อยดี
เราจึงเข้าที่พักซึ่งเราจองไว้แล้ว คือที่ หอพัก
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

รุ่งเช้าวันที่ 27 เรารีบตื่นนอนกันแต่
เช้า เพราะรถประจำทางออกเวลา 7.00 น.
ปกติแล้ว รถโดยสารระหว่างประเทศสาย
อุบล-ปากเซ จะมี 4 เที่ยว เช้า 2 เที่ยว บ่าย 2
เที่ยว เป็นไทย และรถลาว วิ่งสลับกัน แต่
ช่วงนี้น้ำมันแพงจึงลดลงเหลือเพียง 2 เที่ยว

รถออกตรงเวลา พาเรามุ่งหน้าสู่ เมืองปากเซ สปป.ลาว การเดินทางไปต่างประเทศของเราได้เริ่มแล้ว เส้นทางของเราแบ่งเป็น 2 ช่วง คือจาก บขส. อุบลราชธานี ถึงด่านตรวจคนเข้าเมืองช่องเม็ก ระยะทางประมาณ 80 ก.ม. ทุกคนต้องลงจากรถเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตรวจและประทับบัตรผ่านแดน จากนั้นเราเดินข้ามจากด่านช่องเม็กของไทยไปยังด่านตรวจคนเข้าเมือง วังเต่า ของ สปป.ลาว ที่นี้เจ้าหน้าที่ลาวจะประทับตราอนุญาตให้เข้าประเทศลาวได้ 3 วัน จำได้ว่าต้องเสียค่าธรรมเนียม 50 บาท ไม่ออกใบเสร็จให้สงสัยจะเป็นเงินกินเปล่า ?????

เมื่อผ่าน

กระบวนการตรวจคนเข้าเมืองของทั้งสองประเทศแล้ว เราขึ้นรถ(คันเดิม) เข้าสู่

สปป. ลาว คณะของเราเริ่มตื่นเต้น เพราะนี่เป็นการเดินทางไปต่างประเทศ ด้วยรถโดยสารประจำทาง (ปกติเราไปทางเครื่องบิน) เมื่อเข้าเขตลาว รถเปลี่ยนเลนมาวิ่งเลนขวาของถนน เรารู้สึกแปลกๆ บางคนนั่งเกร็ง เพราะรู้สึกเหมือนว่าเราวิ่งผิดเลน รถข้างหน้ากำลังจะมาชนเรา

จากด่านวังเต่า ผ่านเมือง โพนทอง (เมือง = อำเภอ) แล้วข้ามแม่น้ำโขงที่สะพานมิตรภาพลาว-ญี่ปุ่น เข้าสู่เมืองปากเซ ระยะทางจากวังเต่า ถึงปากเซ ประมาณ 42 ก.ม. เราถึงปากเซ เวลาประมาณเที่ยงกว่าๆ จึงหาอาหารกลางวันกิน

แถวๆ สถานีขนส่ง

แล้วนั่ง

รถตุ๊กๆ เข้าที่พัก ชื่อเรือนพักสุขสันต์ ก่อนจะเล่า

ต่อไป ต้องขออนุญาตให้ข้อมูลว่าด้วยแขวงจำปาสักก่อน สักเล็กน้อย

แขวง(จังหวัด)จำปาสัก หนึ่งในจำนวน 18 แขวงของ สปป.ลาว ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ มีอาณาเขตทางทิศตะวันตกติดกับชายแดนประเทศไทยทางด้านช่องเม็ก อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี ทิศใต้ติดต่อกับเขตจังหวัดกัมปงทมของประเทศกัมพูชา มีพื้นที่ประมาณ 15,415 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยเมืองต่างๆ คือ เมืองปากเซ ชนะสมบุรณ์ ปากช่อง ประทุมพร สุขุม่า จำปาสัก โพนทอง เมืองโขง มุลละปาโมก ในอดีตแขวงจำปาสักมีชื่อเรียกว่า

เขตแคว้นของนครกาละจำบากนาคบุรีสี เป็น ศูนย์รวมของศิลปวัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจของประเทศลาวตอนใต้ แต่ ภายหลังที่ฝรั่งเศสเจ้าอาณานิคมตั้งเมืองปาก เซจีนเป็น

เมือง หลวงใน ปี พ.ศ. 2448 เมือง จำปาสัก

ซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่าของแขวง จำปาสักจึงถูกลดระดับความสำคัญ ลงไป ฝรั่งเศสหันมาพัฒนาเมืองปากเซแทน สถานที่ราชการทั้งหมดอยู่ที่ปากเซ เมืองปาก เซอยู่คนละฝั่งแม่น้ำโขงกับจำปาสัก เหตุผล สำคัญประการหนึ่งที่ฝรั่งเศสพัฒนาเมืองปาก เซ แทนที่จะให้ความสำคัญกับจำปาสัก อาจจะเป็นเพราะที่ตั้งของจำปาสักนั้นอยู่ฝั่ง แม่น้ำโขง ด้านเดียวกับไทย มีโอกาสที่จะเป็น ของไทย จึงหันมาพัฒนาปากเซซึ่งอยู่ฝั่ง เดียวกับพื้นที่ลาวส่วนใหญ่

และนี่คือที่มาว่า เราไปถ่าย ภาษาอังกฤษ ครั้งนี้ เราไปที่แขวงจำปาสัก แต่เมืองที่เราไปคือ เมืองปากเซ นั่นเอง

ที่นี่จะมีที่พัก 2 แบบ คือ โรงแรม และเรือนพัก

โรงแรมก็เหมือนกับโรงแรมทั่วไป ในประเทศไทยซึ่งมักจะอยู่ในเขตชุมชน โรงแรมที่ใหญ่และหรูหราที่สุดของปากเซคือ โรงแรม จำปาสักพาเลซ ส่วนเรือนพักจะ

เป็นบ้านหลังใหญ่อาจจะชั้นเดียวหรือสองชั้น ก็ได้ แบ่งเป็นห้องพักหลายๆห้อง มักจะอยู่นอกเมือง มีบรรยากาศคล้ายๆรีสอร์ท จะ ไม่มีบริการอื่นใดนอกจากห้องพัก ราคา เรือนพักจะมีหลายราคา ตั้งแต่ 90 บาท จนถึง 500 บาท แล้วแต่สภาพและเครื่อง อำนวยความสะดวก ราคานั้นต่อห้องได้

เรือนพักสุข สันต์ที่เราพักนั้น เป็น บ้านกึ่งปูนกึ่งไม้ สอง ชั้น อยู่ห่างจากตัวเมือง ประมาณ 5 ก.ม.

ด้านหน้าติดถนน ส่วน

ด้านหลัง มีลำธารไหลเอื่อยๆนานไปกับ ภูเขา ที่ทอดยาวเป็นฉากอยู่ไม่ไกลนัก ตัว เรือนพักมีระเบียงยื่นออกไป พวกเรามาขึ้น คั้มดำกับบรรยากาศที่สงบ เรียบง่าย ความ เหนื่อยจากการเดินทางหายเป็นปลิดทิ้ง เรือน พักนี้มีประมาณ 20 ห้อง แต่

ละห้องมีเครื่องปรับอากาศ เครื่องทำน้ำอุ่น ตู้เย็น โทรทัศน์ซึ่งรับได้ทั้งของไทยและของ ลาว ห้องกว้างขวาง ประตูทุกบานรวมทั้ง ประตูห้องน้ำทำด้วยไม้มะค่าทั้งแผ่น แกะสลักสวยงาม เครื่องเฟอร์นิเจอร์ทั้งหลาย ทำจากไม้เต็มแผ่น เห็นแล้วอยากได้มาตั้งไว้

ที่บ้าน พวกเราพักกันห้องละ 3-4 คน อย่างสบายๆ ราคาห้องละ 350 บาทต่อคืน
หลังจากเข้าที่พักแล้ว นักศึกษาต่าง

เร่งรีบเตรียมการเพื่อสอบภาคปฏิบัติ ในหัวข้อ **รู้จักเมืองปากเซ** นักศึกษาถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มๆละ 5-6 คน อาจารย์กำหนดงานและสถานที่ แล้วให้นักศึกษานั่งตุ๊กๆไปหาคำตอบ คำถามเช่น ให้ไปที่ตลาดดาวเรืองซึ่งเป็นตลาดที่ใหญ่ที่สุด เพื่อดูสินค้า และหาราคาสินค้า เป็นต้น

แหล่งผลิตโดยตรง
โรงแรมจำปาสักพลาเซซ ตั้งอยู่บน
ทางหลวงหมายเลข 13 ในอดีต เป็นวังของเจ้า
บุญอุ้ม ณ จำปาสัก เจ้าผู้
ครอง

เมื่อนักศึกษาแยกย้ายกันไปปฏิบัติหน้าที่แล้ว เราเหล่าอาจารย์ทั้งหลายไปตั้งกองบัญชาการรอคำตอบที่โรงแรมจำปาสักพลาเซซ อ.วนิดา กับ อ.ทัศนีย์ ใจดีเลี้ยงอาหารอ่อมแป๊ะ อาหารอร่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหารประเภทปลา ปลาสดๆจากแม่น้ำเซโดน ซึ่งอยู่

ใกล้กับ
โรงแรม
แต่ที่ขาด
ไม่ได้คือ
ต้องปิดท้าย
ด้วยกาแฟ
พื้นเมือง
เพราะที่

แขวงจำปาสักนี้เป็นเมืองที่ปลูกกาแฟเป็นสินค้าส่งออก งานนี้เราได้ดื่มกาแฟอร่อยจาก

นครองค์สุดท้ายก่อนที่จะเกิดการปลดปล่อยหรือเปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศเป็นระบอบสังคมนิยมในปี พ.ศ. 2518 ซึ่งทำให่วังแห่งนี้ตกอยู่ในการดูแลของรัฐบาลลาว เจ้าบุญอุ้มเคยเป็นนายกรัฐมนตรีของลาวในปี พ.ศ. 2503 – 2505 ต่อมาภายหลังต้องเสด็จลี้

ภัยทางการเมืองไปประทับที่ฝรั่งเศสในปี พ.ศ. 2517 และสิ้นพระชนม์ที่กรุงปารีสในปี พ.ศ. 2521 วังเริ่มสร้างในปี พ.ศ. 2511 แต่สร้างเสร็จหลังการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. 2518 ทำให้เจ้าบุญอุ้มไม่มี

โอกาสได้ครองพระราชวังหลังใหม่ ซึ่งถูกสร้างขึ้นอย่างงดงามเหนือลำน้ำเซโดน ตั้งอยู่

เนินสูงใจกลางเมืองปากเซ ตัวพระราชวังเป็น
ตึกก่ออิฐถือปูนขนาดใหญ่สูง 6 ชั้น ได้รับ
อิทธิพลจากประเทศฝรั่งเศส สร้างโดยไม่มี
การตอกเสาเข็ม แต่ใช้เสาจำนวนมากในการ
รับน้ำหนัก ภายในพระราชวังมีประตู
หน้าต่างรวมกันกว่า 1,900 บาน ประตู

หน้าต่างเหล่านี้

ก่อสร้างและ

ตกแต่งอย่างวิจิตร

งดงาม จนได้รับการขนานนามว่า ศาลา
พันห้อง ตัววังหันหน้าไปทางแม่น้ำโขง
ด้านหลังอยู่ติดแม่น้ำเซคอน

วังแห่งนี้ ทางรัฐบาลลาวใช้เป็นที่พัก
ประชุมพรรคและเป็นที่พักของแขกบ้าน
แขกเมืองมาจนถึง พ.ศ. 2538 ปัจจุบันได้รับ
การตกแต่งใหม่และเปิดเป็นโรงแรมที่ดีที่สุดใน
เมืองปากเซ ชื่อว่า โรงแรมจำปาสัก พาเลซ
โรงแรมเป็นรูปตัว E

ห้องลิโอบบี้กรุด้วยไม้และ
แกะสลัก ห้องประชุม
ตกแต่งด้วยภาพจิตรกรรม
ฝาผนังเป็นรูปลาวลุ่มกับ
ชาวเขาเผ่าต่างๆ สำหรับ
ชั้นที่ 6 เป็นชั้นบนสุดที่มี

จุดชมวิวที่สามารถมองเห็นทิวทัศน์โดยรอบ
เมืองปากเซ สะพานมิตรภาพลาว – ญี่ปุ่น
ทอดตัวยาวข้ามแม่น้ำโขง ตลอดลำสะพาน
เหล็กข้ามแม่น้ำเซคอนที่อยู่ติดด้านหลังของ
โรงแรมจำปาสัก พาเลซ และนับเป็นจุดชม
พระอาทิตย์ขึ้นและตกที่สวยงามที่สุดในเมือง
อาทิตย์ขึ้นและตกที่สวยงามที่สุดในเมืองปาก
เซ

พวกเราเดินชม

โรงแรมกันเพลิน จนถึงเวลา

นักศึกษา

กลับมา

รายงานผล

การศึกษา

ภาคสนาม

ถือโอกาสขอ

เยี่ยมบริเวณ

ลอบบี้ของโรงแรมเป็นห้องเรียนชั่วคราว เมื่อ
เสร็จสิ้นงานวิชาการ เราถ่ายรูปเป็นที่ระลึก
ร่วมกันที่หน้าโรงแรม ต่อจากนั้นเราพา
นักศึกษาสำรวจตลาด คูสินค้าและซื้อหา
อาหารเย็นไปรับประทานที่เรือนพัก สินค้า
ส่วนใหญ่จะนำเข้าจากไทย มีบ้างที่มาจาก

เวียดนาม และจีน

สินค้าที่นำเข้าจาก

ไทยมากที่สุดคือ ผง

ชูรส และเครื่องดื่ม

บำรุงกำลัง เช่น

กระทิงแดง ลิโพ

เป็นต้น คนลาวติด

ผงซุรต เครื่องปรุงอื่นๆไม่

ต้องใส่ก็ได้ แต่ขาดผงซุ

รตไม่ได้ คนลาว

เรียกผงซุรตว่า

แป้งนัว นัวแปลว่า

อร่อยรสชาติกลม

กลมอม ส่วน

แซบ แปลว่า อร่อย

ทุกๆไป พวกเราซื้ออาหารพื้นเมืองมากิน

กัน ได้แก่ ข้าวเหนียว 餅ไก่ 餅ปลา ต่า

แจ้ว ซิ้น(เนื้อวัว)แห้ง ต่าบักหุ้ง ราคาไม่แพง

餅ไก่ ราคาประมาณ 1000 กีบ (1 บาท =

275 กีบ) จะจ่ายเป็นเงินบาทก็ยินดีรับ และ

ได้กำไรกว่ารับเงินกีบด้วย

ตอนค่ำประชุมสรุปงาน และเตรียม

งานภาคกลางคืน เรียกว่า

นักศึกษาแทบไม่มีเวลา

ว่างเลย เด็กๆต้อง

สอบนำเสนอการนำ

เที่ยว จนประมาณ 4 ทุ่ม

จึงพักนอน เพื่อเอาแรงไว้สำหรับ

วันพรุ่งนี้

เช้าวันที่สอง เราออกเดินทางมุ่งหน้า

ไปศึกษาธรรมชาติ มาเที่ยว สปป ลาวควรจะ

มาเที่ยว

แหล่ง

ทรัพยากรธรรมชาติ จะดีและคุ้มค่าที่สุด

เพราะลาวยังมีความอุดมสมบูรณ์ของป่า

ไม้ ภูเขา น้ำตก สัตว์ป่านานาชนิด

เราเช่ารถบัสดันใหญ่ให้

นำเราเที่ยว ด้วยราคา 6000 บาท

โดยตกลงจะนำเราไป เยี่ยม

มหาวิทยาลัยจำปาสัก แล้วหลังจาก

นั้นจะพาเราไปชมธรรมชาติ 2 แห่ง คือ ตาด

ผาส้วม กับ ตาดฟาน

รถพาเราแวะกินอาหารเช้าที่ทำรด

ซึ่งชาวบ้านเรียกหลักแปด เพราะอยู่ตรงหลัก

กิโลเมตรที่ 8 ที่นี่เป็นชุมทางที่จะไปเมือง

ต่างๆของจำปาสัก พวกเราทดลองอาหารเช้า

แบบลาว นั่นคือ ผะอ หรือก้วยเตี๋ยญวน

รสชาติดูแปลกๆดี เส้นกลมๆ ถิ่นๆ ซามใหญ่

เอา

การ ราคาประมาณ 50 บาท คนไทยกินสอง

คนน่าจะพอดี เครื่องปรุงของเขาก็น่าสนใจ

เพราะทุกโตะนอกจากจะมีพริกป่น น้ำปลา

น้ำส้ม น้ำตาลแล้ว ยังมีกะปิ ด้วย คนลาวชอบ

กินกะปิ เขาถือว่าเป็นของนอก เพราะเป็น

อาหารที่นำเข้ามาจากไทย สรุปว่า ถ้าจะกิน

ก้วยเตี๋ยลาวให้อร่อย และเป็นบรรยากาศ

แบบลาวๆ ต้องใส่กะปิด้วย นอกจากก้วย

เตี๋ยแล้ว แม้แต่ส้มตำก็ใส่กะปิด้วยจึงจะนัว

รถพาพวกเรามาเยี่ยมชมกิจการของมหาวิทยาลัยจำปาสัก ซึ่งถือว่าเป็นภารกิจสำคัญประการหนึ่งในการเดินทางมาในครั้งนี้ ภาพในจินตนาการของเราเกี่ยวกับ

มหาวิทยาลัยนี้ ก็

น่าจะคล้ายๆกับมหาวิทยาลัยทั่วไปในบ้านเรา คือมีอาคารเรียน มีนักศึกษา มีภูมิทัศน์ที่สวยงาม แต่เมื่อเราไปถึงเราก่อนข้างแปลกใจ เพราะสิ่งที่เราเห็นคือ อาคารเรียน แต่ละคณะอยู่ไกลกันมาก ถนนภายในมหาวิทยาลัยยังเป็นดินลูกรัง อาคารที่ใช้ต้อนรับพวกเราเป็นอาคารไม้ชั้นเดียว จัดเป็นห้องประชุม พวกเราเข้านั่งคนละซีกกับฝ่ายลาว อาจารย์ที่มารับ ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษ มีหัวหน้าภาคเป็นผู้กล่าวต้อนรับ และรู้สึกจะมีฝ่ายการต่างประเทศ มาร่วมให้การต้อนรับด้วย การต้อนรับจะ

อบอุ่นแบบลาวๆ คือ อาจารย์แต่ละคนก็จะอ่อนน้อมถ่อมตัว บนเวทีมีการเตรียมการจะฉาย LCD หรืออะไรสักอย่าง เพื่อแนะนำมหาวิทยาลัย เห็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายโสตวิ้ง่วนวายนั่งอยู่พักหนึ่ง แล้วสรุปว่าไม่สามารถเปิดเครื่องได้ อันเนื่องมาจากเหตุขัดข้องบางประการ พิธีกรก็ออกตัว ถ่อมตัว ขอโทษขอโพยไปตามเรื่องตามราว

สภาพทั่วไปของมหาวิทยาลัย สรุปได้ว่าเป็นมหาวิทยาลัยที่เปิดใหม่ ประกอบด้วยคณะเกษตรศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ การจัดการ บริหารธุรกิจ โดยได้รับความร่วมมือและช่วยเหลือทางวิชาการจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ของเรา สมเด็จ

พระเทพ เสด็จเยือนมหาวิทยาลัยแห่งนี้เมื่อ พ.ศ. 2550

เราขอบของที่ระลึกเป็นหนังสือและแผ่นพับท่องเที่ยวประเทศไทย แล้วมาถ่ายภาพเป็นที่ระลึกที่ประตูหน้ามหาวิทยาลัย ซึ่งเขียนชื่อมหาวิทยาลัยเป็น

ภาษาลาวและฝรั่งเศส แสดงให้เห็นว่าภาษาฝรั่งเศสยังมีอิทธิพลในลาวอยู่ไม่น้อย ถึงแม้ลาวจะประกาศอิสรภาพจากฝรั่งเศสมาหลายสิบปีแล้วก็ตาม

การมาเยี่ยมมหาวิทยาลัยลาว รู้สึกผ่อนคลายและเป็นกันเองดี เพราะไม่ต้องเตรียมท่องบทพูดเป็นภาษาอังกฤษ เหมือนไปประเทศอื่น เราก็พูดภาษาไทย เขาก็พูดภาษาลาว ก็ดูจะเข้าใจกันดี

ออกจากมหาวิทยาลัยจำปาสัก มุ่งหน้าสู่ ตาดผาส้วม อยู่ บนที่ราบสูง โบลีเวน เขตเมืองบาเจียงเจริญสุข ห่างจากที่พักของเราประมาณ 30 ก.ม. ตาดผาส้วม หรือ

ผาส้วม (ตาด แปลว่า น้ำตก ส้วม แปลว่า ห้องนอน) น้ำตกตาดผาส้วมแห่งนี้จะมีน้ำไหล ตลอดทั้งปี เป็นน้ำตกที่สวยงาม ท่ามกลาง แห่งหิน ผาที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งมีลักษณะ เป็นต่างๆ เหมือนได้นำแห่งหิน เหล่านั้น มาเรียงราย ให้เป็นระเบียบ ตกแต่ง ให้สวยงาม เหมือน กับห้องนอน ซึ่งตรงนี้ เรียกว่า ถ้ำบาเจียง และ ถัดมา ก็จะมีน้ำตก ที่ขนาดเล็กกว่า ซึ่งตรงนี้ เรียกว่า ตาดมะแงว ซึ่งเป็นสถานที่ ที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

อันเล่าขานกันมานานแสนนาน ก็คือ เรื่อง

ความรัก

ของ

ท้าว

บา

เจียง กับ

นาง

มะโรง และหลาย ๆ

สถานที่ที่จะเกี่ยวข้องกับความเป็นมาของเรื่องนิทานดังกล่าว ทั่วบริเวณรอบๆนี้ ป่าไผ่ นานาพันธุ์ ยังคงอยู่ในสภาพเดิม สมบูรณ์ ของป่าไผ่ พร้อมแวดล้อม ด้วยสถานที่พัก และห้องอาหาร ที่เป็นบรรยากาศ

หาดูได้ยากมาก ที่มีร้านอาหาร ที่พัก รีสอร์ท และ หมู่บ้าน เอื้อนชนเผ่า เมื่อเราไปถึงเกือบเที่ยงวัน มีคนมาเที่ยวกันเยอะ เราค่อนข้างจะหิว จึงขึ้นไปที่ร้านอาหาร เป็นร้านที่จัดได้ว่าหรูหรา

มากที่สุดเดียว เป็นร้านที่คนไทย ซึ่งได้ภรรยา เป็นคนลาวมาดำเนินกิจการ วันที่

เราไปนั้นร้านอาหารจัดตกแต่งประดับประดา เรียบร้อยเป็นพิเศษ เรากำลังจะนั่งลงสั่งอาหาร แต่ทางร้านมากะซิบเชิงขอภัยว่า โต๊ะที่จัดไว้อย่างเรียบร้อยสวยงามทั้งร้านนี้ เตรียมการไว้ต้อนรับบุคคลสำคัญระดับ รัฐมนตรีและคณะที่จะมารับประทานอาหาร กลางวันวันนี้ ตอนนี้ ผม ท่านกำลังจะมาถึง

แล้ว เป็นอันว่าพวกเราทั้งหลายซึ่งไม่ได้มี
เชื้อสายเป็นรัฐมนตรี ได้ถูกเชิญให้ออกจาก
บริเวณนั้น

พวกเราค่อนข้างหิว แต่เนื่องจาก
ความแปลกใหม่ของสถานที่
และความอุดมสมบูรณ์ของ
ธรรมชาติทำให้เราลืมหิว
ชั่วคราว เราออกมาเดินชมริ
สอร์ท และน้ำตกเล็กๆด้าน
นอก เดินข้ามสะพานเล็กๆ
มาที่กระยะหนึ่ง จะเป็น
บริเวณที่จัดแสดงวิถีชีวิตของ

ชนเผ่า 18 ชนเผ่า ที่เป็นชนกลุ่มน้อย ในแขวง
จำปาสักและแขวงใกล้เคียง เช่นแขวงเซกอง
แขวงสาละวัน และอัตตะปือ ในบริเวณ
ดังกล่าว จะมีบ้านของแต่ละชนเผ่า ทุกบ้าน
จะดำรงชีวิตอยู่ตามประเพณีดั้งเดิมของ
ตนเอง มีการทำของที่ระลึกจำหน่ายให้

นักท่องเที่ยว
ที่มาชม ชน
เผ่าเหล่านี้มี
ภาษาพูดเป็น
ของตนเอง
แต่ทุกคนจะ
สามารถพูด
ภาษาลาวได้
อาทิเช่น เผ่า
เงาะ จะต้อง

เกรียง ตะโอย กะตุ เป็นต้น ถ้าอยากรู้
รายละเอียดว่าชนเผ่าเหล่านี้พูดภาษาอะไร มี
วัฒนธรรม วิถีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร ต้อง

ไปเรียนภาษาศาสตร์ที่ ม.มหิดล หรือที่ คณะ
อักษรศาสตร์ จุฬา ก็ได้

เราเดินชมบ้าน(เรือน) ของแต่ละชน
เผ่า ขาดินแต่ท้องมันบอกว่า หิว ไปถึงได้

ดูบ้านเผ่าเงาะ เห็นกระติบข้าวเหนียวแขวน
อยู่ เราบอกคุณยายเจ้าของบ้านว่าหิวข้าว คุณ
ยายแสนจะใจดี กระจวีกระวาดยกกระติบข้าว
เหนียวมาให้ และขึ้นไปบนเรือน ได้เกลือกับ
พริกแห้งมาให้ บอกว่าวันนี้ไม่มีกับข้าว เรา
กินข้าวเหนียวคุณยายด้วยความเอร์คอร่อย

มือเที่ยงที่วิเศษ
มาก ได้
บรรยาศไป
อีกแบบหนึ่ง
ให้คุณยาย
คิดเงินค่าข้าว
แถมบอกว่าไม่
ต้องหрок แล่
ข้าวเหนียวจิ้ม
กับเกลือ แต่เรา

เกรงใจจึงจึ่งให้แกไป 10,000 กีบ (ประมาณ
50 บาท) แล้วเราก็ซื้อของที่ระลึกแกชิ้นหนึ่ง
แต่จำไม่ได้แล้วว่าชื่ออะไร

ออกจากตลาดผ้าม้วน รถพาเรา
เดินทางต่อไปยังตลาดฟาน ที่นี่มีร้านอาหาร
อยู่ด้านหน้าก่อนที่จะเดินเข้าไปชมน้ำตก ทุก
คนเดินเข้าร้านอาหารโดยไม่ต้องนัดหมาย
เพราะ หิว อาหารส่วนใหญ่เป็นอาหารลาว
เช่น ผ้อ ข้าวเหนียว หมูปิ้ง เนื้อปิ้ง มีร้าน
หนึ่งมีข้าวผัดกะเพราด้วย เด็กๆ เฮโลไปที่
ร้านนี้กันเยอะหน่อย คงจะเป็นเพราะกินข้าว
เหนียวกับผ้อมาหลายมื้อแล้ว ชักคิดถึงบ้าน

ตลาดฟาน (ตลาด คือ น้ำตก ฟาน คือ
ชื่อของ สัตว์ป่าชนิดหนึ่ง คล้าย ๆ เก้ง)
น้ำตกแห่งนี้เป็นน้ำตกที่สูงที่สุด ของประเทศ
ลาว ซึ่งมีความสูง ประมาณ 200 เมตร อากาศ
หนาวเย็นตลอดปี เป็นเส้นทางสู่ เมืองปาก
ซอง เมืองแห่งขุนเขาและไร่กาแฟ เป็น พืช
เศรษฐกิจ ที่ส่งออกของประเทศ น้ำตกตลาด
ฟาน เป็น น้ำตก ที่ เกิดจาก การไหลมา
รวมกัน ของสายน้ำ ภูเขา 2 ลูก ซึ่งไหล ตลอด
ทั้งปี รอบ ๆ น้ำตก เต็มไปด้วย ป่าไม้ นานา
พันธุ์ อันสมบูรณ์ อันสดสวย และงดงาม ของ
ธรรมชาติ ได้ลงตัว ให้ได้ แยกผู้มาเยือน ได้
ชื่นชม และ ภายในบริเวณดังกล่าว ยังมี ตลาด
ฟานรีสอร์ท ล้อมรอบไว้สำหรับท่านที่ชอบ
สถานที่พักผ่อนแบบรีสอร์ท ลาวได้ เมือง
ปากซอง ที่

ติดธรรมชาติ นั่นคือ ตลาดฟาน รีสอร์ท.

ร้านอาหารที่นี้ อยู่ท่ามกลาง ไร่กาแฟ
ลูกกาแฟออกสีม่วงๆ ที่ตากอยู่ตามลานก็มี
เพื่อให้เข้าบรรยากาศ เราจึงสั่งกาแฟลาวมา
ดื่ม ปิดท้ายอาหารมื้อนี้ มาลาวไม่กินกาแฟ
ลาว ก็เหมือนไม่ได้มาลาว

ดื่มกาแฟจนติดคักได้ทีแล้วจึงออก
เดินจากร้านอาหารผ่านร้านขายของที่ระลึก
เห็นมีกล้วยไม้ป่าวางขายเยอะแยะ ทำให้นึก
เสียดายว่าอีกไม่นาน

กล้วยไม้ป่าในลาวก็คงจะ
สูญพันธุ์เช่นเดียวกับใน
ประเทศของเรา อยาก
ตะโกนบอกรัฐบาล

ลาวให้เริ่มออก
กฎหมายรักษาพันธุ์
กล้วยไม้ป่าได้แล้ว อย่า
มาวิ่งตามการพัฒนาแบบ
ประเทศไทยเลย เดินผ่าน
รีสอร์ท แล้วเลยเข้าเขต

น้ำตก น้ำตกอยู่ไกลและ
สูงมาก ถ้าอยากสัมผัสกับ
น้ำ
ต้องเดินลงไปในหุบเหว ซึ่งมีทางเดินเล็กๆ
เกาะกิ่งไม้บ้าง เถาวัลย์บ้าง ยังเป็นทางแบบ
ธรรมชาติล้วนๆ ไม่มีการปรับปรุงแต่

ประการใด นักศึกษาหลายคนเดินมาชะโงก
ดูทางลงเขาเพื่อไปยังน้ำตก แล้วถอยกลับ
ถอยดีกว่า ไม่เอาดีกว่า เพลงของสุนิสา สุข
บุญสังข์ ร้องไว้เมื่อหลายปีก่อน แต่ทีม
อาจารย์ ไม่ถอยแฮะ ลุย นำทีมโดยอาจารย์
ทัศนีย์ คนตัวเล็กแต่ใจใหญ่ มาลาวเที่ยวนี้ดู

ตามตำรา มาลาวต้องกินอาหารลาว อาจารย์
 ปอกับอาจารย์นุก สั่งส้มตำกับปลาเผา
 อาจารย์วันดา เคยอยู่ทางอีสานมาก่อน สั่ง
 ลาบขม (ลาบใส่ขี้เหล็ก) อาจารย์ทัศนีย์
 สนุกสนานกับการกินผักสด รู้สึกเรา
 จะสั่งเขยลาวทดสอบความเข้มข้นด้วย
 (เบียร์ ถ้าเขียนตามแบบอักษรลาว ดู
 คล้ายๆกับ คำว่า เขย ในภาษาไทย
 เพราะ ตัว บ ลาว คล้าย ข ไทย และ
 สระ เอีย ลาว จะเขียน ว่า -เอ)

อาหารมือนี่เป็นที่ครั้นเครง
 ประกอบกับนั่งฟังเพลงลาวริมโขงด้วย
 ยิ่งยากจะหาคำมาพรรณนา กินเพลินจน
 นักศึกษาหายไปหมดแล้ว ไม่เป็นไร ชำระ
 เงินเรียบร้อยแล้วเดินสำรวจเมืองปากเซ
 โดยทั่วไปในยามค่ำคืน ก็จะเหมือนกับตัว
 จังหวัดเล็กๆ ในประเทศไทย มีย่านการค้าริม
 โขงที่เป็นตลาดได้รุ่ง ถนนหนทางมีรถวิ่ง
 บ้างเล็กน้อย ถ้าจะไปไหนต้องเหมารถไว้
 ล่วงหน้า รถตู้ๆบางคัน เมื่อเห็นว่าเราเป็น
 นักท่องเที่ยว ก็จะให้นามบัตรเราไว้ ถ้า

ตลอดเวลา เดินไปคุยกันไป ถึงไหนก็ไม่รู้
 กระเหรียงหลงทางซะแล้ว จะหารถตู้ๆ ผ่าน
 มาสักคันก็ไม่มี นามบัตรก็ไม่มีใครพกมา
 เดินไปตามไป ผ่านถนนเกือบทุกสาย จะบอก

คนลาวว่าหลงทางก็กลัวเสียฟอร์ม ในที่สุด
 มองเห็นหลังคาโรงแรมจำปาสักพาเลข อยู่
 ติบๆ ตกลงว่าเราจะไปตั้งหลักที่นั่น แต่กว่า
 จะถึงที่หมายก็เล่นเอาเหงื่อท่วม ไม่ยักมีใคร
 บ่นเหนื่อย ทุกคนสนุกสนาน หัวเราะ
 ครั้นเครงดั่งล้นคับถนน สี่ทุ่มกว่า ลงขาตัวเอง
 ที่มาหลงทางในลาว คนแถวนั้นเขานอนกัน
 หมดแล้ว เมื่อมาถึงโรงแรมจำปาสักพาเลข
 เราได้ความคิดใหม่ว่า น่าจะตามไป

ต้องการใช้บริการก็สามารถโทรตามได้

สังเกตการณ์นักศึกษา เพราะเรา
 อนุญาตให้เขาตลุยราตรีปากเซ เพื่อ
 การเรียนรู้ด้านการท่องเที่ยว เราจึง
 ให้คนจับตู้ๆ พาเราไปแหล่งราตรี
 ของลาว ตู้ๆพาเราไปที่ผับแห่งหนึ่ง
 ได้ยินเสียงร่ำวงสามัคคีดังแว่วๆ
 คนจับบอกว่ที่นี่เป็นที่ที่ผู้ใหญ่มา
 เทียวกัน เราปฏิเสธทันทีว่าเราขอไป
 แบบวัยรุ่น คนจับมองแบบงงๆ คง

นึกในใจว่าคนไทยมีไม่เจียมสังขารเลย ที่จริง

แหล่งท่องเที่ยวในลาวมีไม่กี่แห่ง แล้วก็อยู่
ละแวกใกล้ๆกัน เรามาถึงฝับที่วัยรุ่นลาวมา
เที่ยว ชื่อ Max ดูข้างนอกจะเจิบๆ นึกว่าจะ
ไม่มีคนเที่ยว แต่ที่ไหนได้ เมื่อเข้าไปข้างใน

นักท่องเที่ยวเพียบ
รวมทั้งเด็ก
เราด้วย กำลัง
เดินกัน

สุดเหวี่ยง อาจารย์ทัศนีย์
เดินนำหน้า ตามด้วย
อาจารย์วันดา อาจารย์
นุก อาจารย์ป้อ

ส่วนอาจารย์
ปรีชา แอบอยู่
ข้างล่าง
เด็กๆ งง
กันมากกว่า
อาจารย์

ตามมาถูกได้อย่างไร เสียงประกาศของดีเจ
ดังเป็นระยะว่ายินดีต้อนรับคณะนักท่องเที่ยว
จากไทย เจ้าเซนทร์หัวหน้านักศึกษาเจ้าของ
ความคิด ตลุยราตรี เที่ยวฝับลาว รู้สึกจะออก
อาการเครียด เพราะคิดว่าจะได้สนุกสุดเหวี่ยง
แต่ต้องมานั่งพับเพียบเรียบร้อยต่อหน้า
อาจารย์ผู้หลักผู้ใหญ่ ที่จริงอาจารย์ก็ไม่ได้ว่า
อะไร ตรงกันข้ามกลับอยากสนุกกับเด็กๆ
ด้วยซ้ำ อาจารย์ทั้งหลายอยู่ดูแลเด็กๆ ในฝับ
จนเกือบเที่ยงคืน เห็นว่า ดึกมากแล้ว จึงได้
กลับ ปล่อยให้เด็กๆเขาสนุกกันต่อ แต่สักพัก
หนึ่งก็เห็นเด็ก ทอยยกันกลับที่พัก
เช่นเดียวกัน คงจะเหงา ว่าเหว เพราะไม่มี

อาจารย์อยู่เป็นเพื่อน (อิ อิ)
เช้าวันที่ 29 วันสุดท้ายของการออก
ค่ายวิชาการภาษาอังกฤษ พวกเราตื่นแต่เช้า
บางคนบอกว่านอนไม่หลับ ดีใจจะได้กลับ

บ้าน บางคน
บอกว่า
ไม่ได้นอน
ตั้งแต่เมื่อ
คืนนี้ เพราะ
โดนผีหลอก
เราออก
เดินทาง ด้วย
รถบัส
เหมาตรง
จากปากเซ มา
ส่งที่
อุบลราชธานี ด้วยราคา
9000 บาท

ดีกว่านั่งรถประจำทางเพราะเราสามารถให้
แวะที่ไหนก็ได้ จุดแรกที่เราแวะคือ ตลาด
ดาวเรือง เพื่อซื้อของฝาก จากนั้นเราแวะอีก
ครั้งที่ด่านวังเต่า เพื่อซื้อของฝากที่ร้านปลอด

ภาษี ทุก
คนได้
ของ
ฝากกัน
เต็มไม้
เต็มมือ เงิน
ไม่กล้าเข้าบ้าน กลัวแม่ตำ

มาถึงอุบลราชธานี รถบัส มหาวิทยาลัยมารอรับที่สถานีขนส่ง จากนั้นเรามุ่งหน้าสู่มหาวิทยาลัย โดยสวัสดิภาพ

ค่ายวิชาการครั้งนี้ ได้ความรู้และประสบการณ์มากมาย ในแง่การเดินทางไปต่างประเทศ เราได้เรียนรู้ระเบียบการต่างๆ

มากมาย ในแง่การทัศนศึกษาเราได้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ ของชาวลาว ทั้งในด้านที่เราชื่นชม และที่เราเป็นห่วง เราได้ชื่นชมกับธรรมชาติที่แสนจะบริสุทธิ์ ซึ่งเราอยากให้คงความเป็นธรรมชาติเช่นนั้นตลอดไป ในด้าน

การศึกษา เรามั่นใจว่า สาขาภาษาอังกฤษ ได้พัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ความสามารถ ทั้งด้านภาษาอังกฤษ ด้านการจัดการท่องเที่ยว ไปสู่ระดับที่เราพอใจว่า เราได้พัฒนาการศึกษา

ระดับอุดมศึกษาจากการเรียนในชั้นเรียนไปสู่การปฏิบัติจริง ได้อย่างสมบูรณ์

ท้ายที่สุดนี้ สาขาภาษาอังกฤษต้องขอขอบคุณ ผ.ศ. พิศนีย์ กระต่ายอินทร์ รองคณบดี ที่ได้ร่วมทีมกับพวกเรา ผศ. วนิตา วิรมย์รัตน์ อ. พิจิตรา พาณิชยกุล (อาจารย์ ปอ) อ. ศศิวิมล สุทธิสาร (อาจารย์นุก)

ที่ได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อความสำเร็จของงานนี้ และขอบคุณนักศึกษาที่ร่วมเดินทาง ที่ได้ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ ที่จะลืมมิได้ ก็คือ ขอขอบคุณสปป ลาว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมืองปากเซ และมหาวิทยาลัยจำปาสัก ที่เอื้อเฟื้อสถานที่ให้พวกเราในครั้งนี้